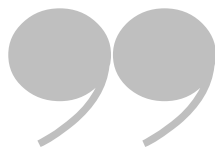

PAYER IMRE

Nagy esők idején

Nagy esők idején
tová terebélyesülnek a tócsák.
Tó tükrében a lombnak élesebb a körvonala,
mint józanul bölintő, parti párjának.
Magányos törzs sokkal erősebb,
mint a hát-mögött suttogó csordafák.
Nagy vörös kör a láthatár szélén.
Kísér vagy üldöz?
Mindenek alján fehér és szürke habzású
áradás. Mintha ajándék,
segítene tovább vinni önmagam.

Ülő Bika utolsó szavai a rezervátumban

Megdermed leheletem.
A folyót pengévé feszítem.
Sosem volt testvéreim gyilkolnak.
Hová emelnek tollaim?

Én és a vasárnap

Itt vagyok a matracon.
Alig fekszem a hátamon.
Fel kell kelni. Ahogy a Napnak is.
Jó lenne újra szirmok közt sétálni.
De már föld alatt,
metrón szemben fejek.
Én is tükröződöm.
Nem ismerjük egymást.
Dördül a roló. A mondat végén
felkiáltójellé válik a pont!

Kinézek egy panelház ablakán.
Mintha Mars lombja mögött lakóépület.
Sárga plexis erkély, esőre hajló
időszámítás,
De nem. Nem házaival, járműveivel
nem az áru-látvány műveleti terével
– nem ezzel kapcsol össze.
Vasárnapunk láthatatlan,
vastag karéj a levegőben.

Alkaioszi

Itt van. Figyelj jól. Rejtve mutatkozik.
A szürke reggel kockahidegben áll.
Öröke állókép. Cikázva
átrohanó, kusza zajszeletben.

Kaján vigyorral

Kaján vigyorral bős ördögfi súgja:
csitulj, idült, légy lassú sorvadás –
Nem leszen többé vicc se geg se sutka,
távolba halkul, ring a híg hommage.

A vér embere
mosonmagyaróvári földben
lőszeraláda-koporsó
deszkája közt dekkol.
Nem fordulhat ki csontváza,
nem fordult ki
a világ se a négysarkából.
Ő fekszik alul, nem tud
kipáncélvonatozni.

Nem jön vissza, ami el se ment.
Taposd, rúgd földre az elnököt,
főnököt, tulajdonost!
Élvezi nyomorékká roncsolni az életed.

Hiú és kapzsi háját vágd ki!
Rángasd ki a kocsijából!
Zavard ki a házából!
Nagyon keményen rúgd röhögve seggbe!
Tűnjék, tűnjék el, ő legyen alul!
Ő legyen a vesztes!
Lépj hörgő torkára!
Taposs a rémült arcába!
Gyűjtsd fel az utcát!
Üss vissza!
Fröccsenjen flaszterre rohadt rendőr vére!
Láng, láng kígyózz, gyorsulj, hatalmasodj!

Kaján vigyorral bőszt ördögfi súgja:
csitulj, idült, légy lassú sorvadás –
Nem léssen többé vics se geg se sutka,
távolba halkul, ring a híg hommage.

(Elégia?)

Azért nagyon szerettem (miért írom, azért?)
fönn, a Budai Várban, tavaszi napfényben,
üde levegőjű, még fiatal délutánban
az úgynevezett dolgokról (miért írom, úgynevezett?)
pompás és ruganyos léptekkel
beszélgetni (diskurálni, dumálni).
Ma pedig a rideg nyomottságot
érezem a testemben, peremkerületbe görnyedt én,
ezt kell működtetni, a másik
nem is volt igazán? – ez volt, van, lesz
– érvény, örvény?
az úgynevezett (elégiában?).

Aktuális időtlenség

... nem égi, égen túli.
Hiányzó teremtés-alkatrész,
prémiumkörnyéken lejtmenet.
Darabos mozdulatok
utcákon épületekben.
Út és út melletti fákon
a virágzó lombok
változatlan egymásutániséga
mechanikus ragyogásban.